

Silmatere

Laske lapsukesed
minu juurde tulla!

Nr. 7 • 1990

Seisan tänavalaterna all.
Hääletult liugleb läbi kol-
lase valguse mu kirjule käpiku-
le lumehelbeid. Nad sätenda-
vad ja selles helenduses on
muusika — vaikuse, kirikukel-
lade ja karjalamba kellukese
helin. On JÕULUÕHTU.

„Tasa, tasa jõulukellad kaja-
vad ...“ Seda laulu kuuldes
ununevad pikad pimedad ja po-
rised sügisõhtud.

„Püha öö, õnnistud öö ...“
lauldakse kirikutes.

Mõtted lendavad nagu ränd-
lõunamaale. Sa küsid
võib-olla, miks keset talve äkki
lõunamaale? Olen vastusega
valmis: Jeesus sündis Juuda-

maal, väikeses Petlemma lin-
nas. Aga see ongi lõunamaa.
Jeesuse sündimise ajal polnud
seal lund ega külma. Oli hoopis
soe, et lambad sõid karjamaal
rohtu ning isegi öösel oldi mä-
gedes avara tähistaeva all.
Just sellises sametmustas öös
istusid karjased ja mõtisklesid
PÄÄSTJAST, kes pidi peagi
maailma sündima. Nii oli kirju-
tatud vanadele kirjarullidele.

Karjased nägid äkki kiirga-
vat valgust ja inglit, kes ütles:
„Ärge kartke! Ses! vaata, ma
kuulutan teile suurt rõõmu,
mis saab osaks kõigele rahva-
le: sest teile on täna Taaveti
linnas sündinud Önnistegija,
kes on Issand Kristus! Ja see
olgu teile tunnuseks; te leiate
lapse mähitud ja sõimes maga-
vat!“ (Luuka ev. 2, 10—12)

Küllap olidki karjased tol
ööl esimesed külalised Jeesuse
sõime ääres.

Jeesuse sündimisest räägi-

takse jõulukuul. Meie ümber
on siis lumi. Milline on värs-
kelt sadanud lumi? Valge, peh-
me, õrn, puhas, rahulik, ilus.
Olen märganud; et jõuluõhtul
tahavad ka inimesed olla head,
ilusad, rahulikud ja rõõmsad.
Kui mõtlen Jeesusele, tahan
minagi olla selline nagu Tema.
Mitte ainult jõuluõhtul, vaid
alati — iga päev.

Nüüd sa küsid: „Milline on
Jeesus? Ma ei tunne veel te-
da!“

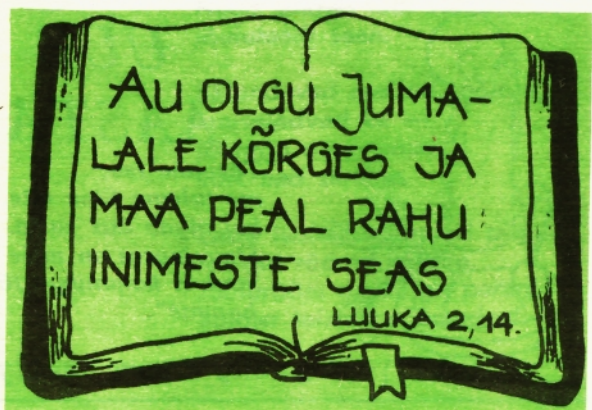
SA VÕID TEDA TUNDMA
ÕPPIDA. Maailma kõige va-
nem ja kõige targem raamat
PIIBEL RÄÄGIB JEESU-
SEST. Tahan väga loota, et
teie kodus on see raamat juba
olemas.

Seisan tänavalaterna all.
Lumehelbed sätendavad. Mõt-
len karjastele kaugel lõuna-
maal. Mõtlen Jeesusele. Mõt-
len sinule.

OLGU SUL PALJU RÕÕ-
MU TÄNAVUSTEST JÕULU-
DEST!

Tädi Irene

PIIBLISALM

Jõuluevangeelium

Neil päevil sündis, et keiser Augustus andis käsu üles kirjutada kogu maailm. See üleskirjutus oli esimene ja toimus, kui Kureenius oli Süüria maavalitseja. Ja kõik läksid endid laskma kirja panna, igaüks oma linna. Siis läks ka Joosep Galileast Naatsareti linnast üles Juudamaale Taaveti linna, mida hüütakse Petlemmaks, sest ta oli pärit Taaveti kojast ning soost, ennast laskma kirja panna ühes Maarja, oma kihlatud naisega, kes oli käima peal. Aga nende seal olles sai aeg täis, et Maarja pidi maha saama, ja ta tõi ilmale oma esimese poja ja mähkis ta mähkmetesse, sest neil polnud muud aset majas.

Ja seal paigus oli karjaseid väljal öitsil pidamas valvet öösel oma karja juures. Ja Issanda ingel astus nende ette ja Issanda auhiilgus paistis nende ümber, ja nemad kartsid üliväga. Ja ingel ütles

neile: „Ärge kartke! Sest vaata, ma kuulutan teile suurt rõõmu, mis saab osaks kõigele rahvale: sest teile on täna Taaveti linnas sündinud Önnistegija, kes on Issand Kristus! Ja see olgu teile tunnuseks: te leiате lapse mähitud ja söimes magavat!“

Ja äkitselt oli inglisa ühes taeva sõjaväe hulk; need kiitsid Jumalat ning ütlesid: „Au olgu Jumalale kõrges ja maa peal rahu inimeste seas, kellest temal on hea meel!“

Kui siis inglid olid läinud nende juurest ära taevasse, ütlesid karjased üksteisele: „Läki nüüd Petlemma ja vaadake seda asja, mis on sündinud, mis Issand on meile teada andnud!“ Ja nad tulid tõtates ning leidsid Maarja ja Joosepi ja lapsukese, kes magas söimes. Aga kui nad seda nägid, teatasid nad asjast, mis neile oli

öeldud selle lapsukese kohta. Ja kõik, kes seda kuulsid, panid imeks, mida karjased neile rääkisid. Ent Maarja pidas kõik need sõnad meeles ja mõtles nendele oma südames. Ja karjased läksid tagasi Jumalale au andes ja teda kiites kõige eest, mis nad olid kuulnud ja näinud, nõnda nagu neile oli öeldud.

Ja kui kaheksa päeva täis sai ja laps pidi ümber lõigatama, pandi

temale nimeks Jeesus, mille ingel oli pannud, enne kui laps sai ema ihusse.

LUUKA EVANGEELIUM
2, 1—21

Ma ei tea, kust tulen.
Ma ei tea, kuhu lähen.
Kuid kindlasti tean, et kõikjal on minuga
hell ja väsimatu armastus.

Heidi ja Jörg Zink

UUS AASTA

Taevane Isa,
me tuleme Sinu ette,
kui algab uus aasta.
Sinu juures on meie kodu.
Sind ei kammitse „täna“ ja
„homme“.

Aeg ei aeta Sinule piire.

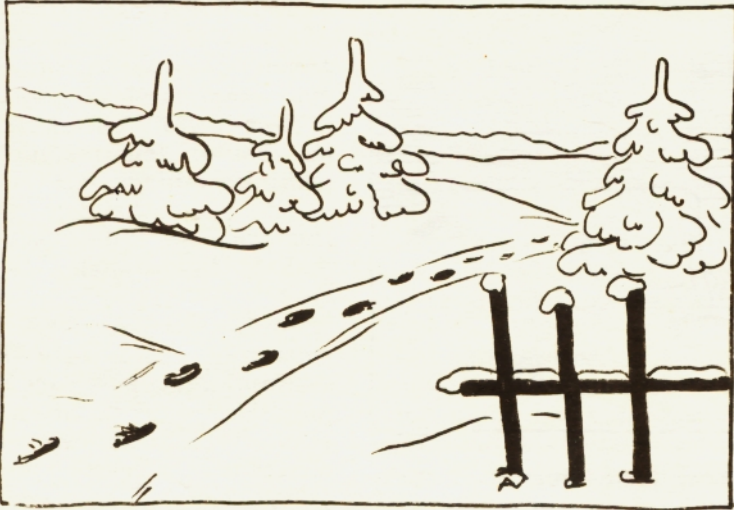
Veel enne, kui sündisid mäed,
enne kui maa ja maailmad olid loodud,
olid Sina, nii nagu oled täna,
nii, nagu oled ka uuel aasta.

Inimesed, kes täna elavad,
surevad omal ajal.
Üha uusi inimesi sünnib sellesse maailma,
kuni Sina kutsud:
tulge, inimlapsed!
Sest tuhatki aastat on Sinule
lühike kui üks päev
või kui mõnetunnine uinak öösel.

Täname Sind,
et võime elada.
Meie päevad olgu täis armastust.
Aita meid iga päev
teha kõik mis tarvis
täna,
homme
ja kogu uue aasta kestel.

Puhtad jäljed lumel

Puhtad jäljed lumel

*Puhtad jäljed lumel —
kes on läinud siit?
Jäljerada lumel
pühakotta viib.*

*Minu väiksed jäljed
nüüd ka lähevad —
mõnele need jäljed
teed ehk näitavad.*

*Lumele jäid jäljed
nagu igast teost,
oma märgid jäävad
halvast kui ka heast.*

*Ainult puhtaid jälgi
Jeesus jättis maal.
Tahan Tema järgi
puhtalt astuda.*

KAISA ja MIKKO seisisid akna juures, ninad vastu ruutu surutud, ja vaatasid teele. „Kas nad ei tule veel? Miks nad ometi viibivad?“ Kaisa ja Mikko olid põnevil: neile oli jõuludeks tulemas külaline, keda nad veel ei tundnudki. Isa oli talle autoga järele läinud.

Oli jõululaupäeva pärastlõuna ja hakkas juba hämarduma. Sadas lund. Suured valged räit-sakad langesid katustele, puude okstele ja maha.

Oli rahulik ja samal ajal ootusärev.

Elutoas oli jõulukuusk kohal. Kaisa ja Mikko olid selle ise ehtinud: suur sädelev täht ladvas, okstel värvilised kuulid, inglid väikeste kelladega käes ja valged küünlad. Köögist kuuldus hääli. Ema valmistas seal jõuluroogasid, mille ahvatlev lõhn levis üle terve maja.

Õueuks avati! Kaisa ja Mikko tormasid esikusse. Siin seisis nende ees tüdruk, käsi isa käes. „Nüüd me tulime,“ ütles isa. „Tema ongi meie jõulukülaline, ta nimi on Anna. Mikko, kas aitad tal mantli seljast? Anna ei saa seda ise teha, sest ta käed on kanged. Reipalt läks Mikko appi. Kaisa pani külalise kindad riulile ja saapad teiste saabaste kõrvale.

Anna sattus hämmeldusse, ta vaatas arglikult enda ümber. Tema käed olid juba päris väikesest peale teiste laste kätest erinevad, need olid jäigad. Ta ei saanud neid kuigi palju

KINGITUS

kasutada, vaid kõvasti pingutades tuli midagi välja. Samuti polnud tal oma kodu. Nüüd oli ta külla tulnud — ei, ta oli tulnud jõulukoju.

„Astu sisse,“ kutsus Kaisa, „tule jõulukuuske vaatama, kuid ära vaata selle alla, seal on saladus, üllatus ...“

Samas ilmus emagi köögist. „Tere tulemast, Anna. On tore, et soovisid meile tulla, nüüd on meid kokku viis ... ei, meid on vist kuus. Koer Põrri on kuues, näe, ta juba tutvub sinuga.“

Põrri oli väike, turriskarvaline ja sõbralik.

„Nüüd võime asuda ka jõululauda, sest toit on valmis,“ arvas ema. Süüdati küünlad ja kõik istusid. Koos laulsid nad „Ma tulen taevast ülevalt ...“ ja Mikko luges jõuluevangeeliumi. Kõik kuulasid ja igaüks tundis, et nüüd on suur püha.

Pärast sööki koguneti kuuse ümber. Okste all olid värvilised pakid, väikesed ja suured.

„Nüüd on jõulukinkide järg,“ ütles isa ja võttis ühe paki ning ulatas selle emale.

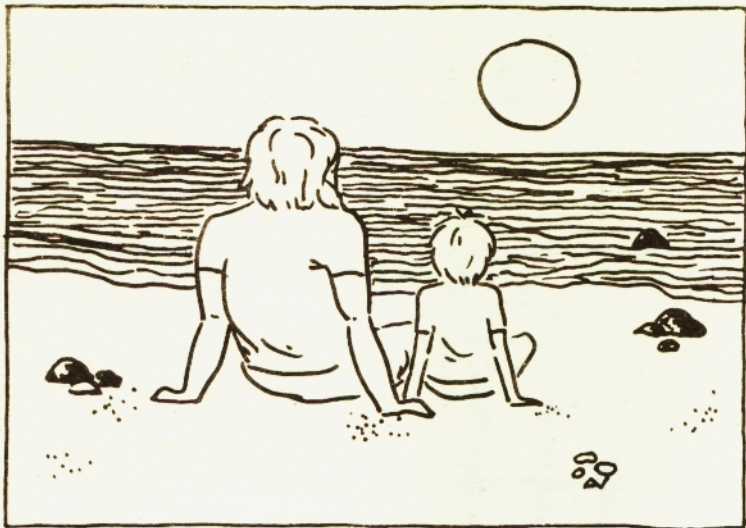
„Oi, sinine lõngaviht, sellest võin kududa selle salli, millest olen juba kaua mõtelnud,“ rõõmustas ema.

Isa jätkas: „Ja siin, ahhaa, see on vist minule! Taskulamp. Enam pole mul vaja käia pimedas. Ja see on Mikkole, arvan, et see on mingi konstruktor. Võid ehitada maju ja võib-olla koguni terve küla. Need on aga Annale ja Kaisale.“

Mõlemad tüdrukud hakkasid pakke lahti harutama. Anna soovis ise avada, kuigi see polnud tal kerge. Paki paber rebenes ja vähehaaval tuli kingitus nähtavale. Valgete pikkade juustega nukk! Kaisal oli niisamasugune. Anna sai nuku oma sülle. Kui ta püüdis seda kätega puudutada ja see õnnestus, siis naeris Anna õnnelikult ja ta silmad särasid rõõmust. Anna naeris nii, et kogu tuba täitus sellest naerust. Tundus, nagu oleksid inglite väikesed kellad avaruses helisenud.

„Nüüd on jõulud, nüüd on Jeesuse sünnipäev,“ ütles Anna. Kõigil oli hea olla. Need olid õnnelikud jõulud.

Pirkko Niva
Tõlkinud E. T.

JÕULU- VANA

See juhtus üsna varsti pärast jõule lõunas. Toni ja ta ema kõndisid mererannas. Äkki nägi Toni midagi ebatavalist. Liival kirkas päikesepaistes istus mees, kes nägi välja täpselt nagu jõuluvana. Ta oli vahvalt priske, näis rõõmsana ja tal olid tihedad valged vuntsid. Valge karusnahkse äärisega punase sametmantli asemel olid mehel ujumispuksid, ja ta nautis päikest.

„Vaata, seal on jõuluvana!“ hüüatas Toni.

„Ta on tõepoolest selline nagu need jõuluvanad, keda me kaubamajades oleme näinud,“ mõõnis ema.

„Ta tundub päris tõeline olevat!“ naeris Toni. „Mis sa arvad, ega ta pahanda, kui ma ta nime küsin?“

„Kindlasti mitte,“ arvas ema.

„Tere hommikust! Mina olen Toni. Kas pole tore päev?“ pöördus Toni viisakalt võõra poole.

„Jah, tõepoolest!“ naeris mees. „Ja minul on rõõm sinuga tutvuda, Toni.“

„Kas sulle on keegi kunagi öelnud, et oled nagu jõuluvana?“ küsis Toni.

„Muidugi on, ja õigesti ütlevad.“

„Kuidas nii?“ oli Toni üllatunud.

„Minu nimi ongi Jõuluvana,“ vastas mees.

Toni suu vajus lahti. „Kas päris tõesti?“ hüüatas ta.

„No päris tõesti,“ naeris mees. „Mis oleks, kui jääksid natukeseks ajaks minu juurde.

Nagu sa tead, meeldivad mulle lapsed.“

Kutse ahvatles Tonit. „Üks hetk, küsin emalt,“ ütles ta ja jooksis seal lähedal mererannal seisva ema juurde. Ema noogutas nõusolevalt: „Võid veidi olla.“

Toni vajus kuumale liivale uue sõbra kõrvale ja hakkas juttu ajama: „Seda siis Jõuluvana pärast jõule teebki — puhkab,“ ütles ta. „See tuleb sulle kindlasti kasuks.“

„Vajan tõepoolest puhkust. Tegin jõulude ajal kõvasti tööd,“ naeratas mees.

„Sa ei ole tõeline jõuluvana,“ ütles Toni naerdes. „Jõuluvana on vaid kujutletud tegelane.“

„Kas ma ei tundu sulle tõelisena?“ küsis mees.

„Tundud küll,“ nõustus Toni segadusse sattudes.

„Siis võid sa mind kutsuda Jõuluvanaks. Tegelikult meeldib mulle see nimi väga,“ seletas mees.

„Tore,“ oli Toni päri. „Härna Jõuluvana, millest me räägime?“

Mees ajas end rannatoolis sirgu ja saatis pilgu üle sädeleva rohelise vee. „Minu meelest oleks tore rääkida merest. Millest sina sooviksid rääkida?“

„Merest,“ vastas Toni.

„Tead sa sellest palju?“ küsis Jõuluvana.

„Õigupoolest mitte eriti,“ tunnistas Toni. „Peale selle et Jumal tegi mere.“

„Arvan ka, et Tema tegi selle, kuid ma pole kaua aega selle peale mõtelnud,“ ütles Jõuluvana.

„Jeesus oli koos Jumalaga, kui maa ja meri tehti,“ ütles Toni.

Mees silus mõtlikult vurre. „Kas arvad, et Jeesus aitas Jumalal maailma luua?“ küsis ta.

Toni noogutas. „Piibel ütleb: „Alguses oli Sõna, ja Sõna oli Jumala juures, ja Sõna oli Jumal. Seesama oli alguses Jumala juures. Kõik on tekkinud tema läbi ja ilma temata ei ole tekkinud midagi, mis on tekkinud.“ See tähendab Jeesust, sest edasi on Piiblis öeldud, et Sõna sai lihaks ja elas meie keskel.“

Jõuluvana näis olevat hämmastunud. „Ma pole kunagi kuulnud ühtki poissi sel kombel rääkivat,“ ütles ta. Siis küsis ta Tonilt: „Kelleks sa suurena saad?“

„Pastoriks nagu isagi,“ vastas Toni.

„Ma usun, et sinust saab hea pastor,“ arvas Jõuluvana.

„Kas sulle meeldib Piiblit uurida?“ päris Toni.

„Sellest on kaua aega möödunud, kui ma viimati seda tegin,“ ütles mees.

„Mulle meeldiks, kui sa koos minuga Piiblit loeksid,“ pani Toni ette. „Sooviksid sa?“

Esialgul vaatas mees Tonit sellise näoga, nagu kavatses ta naerma hakata, kuid muutis siis meelt ja vastas: „Arvan, et see teeks mulle head. Kunas me alustame?“

„Kas sulle sobiks homme samal ajal?“ pakkus Toni.

„See sobib suurepäraselt,“ oli Jõuluvana nõus.

Toni hüppas üles. „Mul on nüüd vaja minna. Homme näeme!“

Esimese kohtumise järel uurisid Toni ja Jõuluvana iga päev koos Piiblit. Vanahärna näis nautivat neid hetki väga.

Ühel õhtupoolikul, kui nad hüvasti jätsid, ütles Toni: „Mu isa alustab homme õhtul piibliuurimise sarja. Oleks tore, kui sa tuleksid tema kõnet kuulama.“

Jõuluvana raputas pead. „Ma ei taha sulle pettumust valmitada, kuid ma ei saa sulle seda lubada.“

„Sulle meeldiks see õhtune kõne ja samuti igal järgneval õhtul. Ole pai ja proovi kord,“ palus Toni tungivalt.

„Kas see pole küllalt hea, et uurin koos sinuga Piiblit?“ küsis Jõuluvana.

Toni raputas pead. „Sooviksin, et kohtuksid minu isaga.“

Võib-olla tulen, ütles mees. Toni pani oma käe mehe õla-

le ja palus: „Ole pai ja tule kasvõi minu pärast, kasvõi kor-raks.“

„Mina ... ma püüan,“ ütles Jõuluvana.

Tollet õhtul jälgis Toni tähelepanekult inimeste sagimist suures auditooriumis, kus tema isa kõnelema pidi. Muusika oli alanud, kuid Jõuluvana veel polnud.

„Ta peab täna siia tulema! Ta peab!“ mõtles Toni. „Olen selle pärast palvetanud. Jeesus räägib tema südames ja aitab tal tulla.“

Toni istus oma toolile tagasi ja ootas ja ootas ja ootas. Isa oli juba laval valmis alustama. Täna õhtul pidi isa rääkima Jumala suurest armastusest ja sellest, kuidas Jeesus tuleb varsti tagasi ja võtab oma lapsed endaga taevasse.

„Oh, ma sooviksin väga, et Jõuluvana võiks kord seal olla,“ ütles Toni peaaegu kuuldavalt. Pastor hakkas kõnelema ja kõik kuulasid huviga. Kõik peale Toni. Ta uuris hoolega üksikuid tulijaid, et näha, kas tema vana sõber on nende hulgas. Ja siis nägi ta oma suureks rõõmuks Jõuluvana vaikselt sisenevat ja istuvat. Toni polnud eluski nii rõõmus olnud. Ta tänas mõttes Jeesust ja kuulas siis vaikselt.

Kui koosolek oli läbi, läks Jõuluvana pastoriga rääkima. Ta ütles, et nautis suurepäraselt jutlust, ja lubas ka järgmisel õhtul tulla.

Ei möödunud kaua aega, kui Toni ja ta pere said teada, et Jõuluvana on pensionil olev laevakapten.

Ühel päeval jutustas Toni säravi silmi oma vanematele: „Teda ristitakse ja siis on ta valmis, kui Jeesus tuleb. Ma olen nii õnnelik!“

Ja seda oli ka vana mees, kes oli leidnud Jeesuse, sest üks väike poiss oli talle valgustanud teed Jumala juurde.

Maryane Myers
Tõlkinud E. T.

PARGIVALVUR LUZI

Sveitsis on mägedes suur maa-ala, kus iga taim ja loom on kaitstud. Loodus on seal täiesti puutumatu. Inimesed tohivad sellest piirkonnast vaid läbi matkata ja loomi jälgida. Käima peab aga ainult teedel ja kaasa ei tohi võtta isegi mitte kive. Siin pole lubatud lärmi teha, arvukaid elanikke — hirvi, mägi- ja kaljukitsi häirida.

Et kõikidest eeskirjadest kinni peetaks, on ametisse võetud pargivahid. Nad vabastavad teeradud, kui äikesetorm on need risu ja puudega ummistanud. Nad korjavad üles prahi, mille mõistmatud inimesed on maha loopinud, nad vastavad meelsasti turistide küsimustele ja oskavad jutustada loomadest, nad näitavad, kus võib söövaid loomi jälgida ja kus asub kotka pesa.

Luzi kuulus nende pargivalvurite hulka, kes ka talvel oma kontrollkäike teevad, siis loomulikult suuskadel.

Kord oli ta jälle teekonnal. Läbi pikksilma nähtu sundis teda pead vangutama. Seal, oru teisel küljel, oli midagi teisiti kui varem. Suur laviin oli varisenud ja puid ning kive kaasa viinud. Riivina sulgesid lumi ja kivirusu sissepääsu orgu.

Ja just seal liikus midagi. Luzi pööras pikksilma. Seal! Tema vaateväljas oli — mägi-kits. Tundus, et ta tiirutab aina ühel ja samal kohal. Vahepeal läks ta ära, aga tuli siis jälle tagasi. Luzi oleks asja meelsasti veidi põhjalikumalt uurinud, kuid uue laviini tuleku oht oli nii suur, et ta pidi lahkuma.

Järgmisel päeval jälgis ta erilise hoolega seda mäekülge. Alguses ei märganud ta midagi. Kui ta vaatlemisest loobuda tahtis, tuli mägi-kits põiki üle laviini ja asus jälle samasse kohta nagu eelmiselgi päeval.

„Ta otsib vist ema, kes laviinis surma sai,“ mõtles valvur ja sõitis rusutud meeleolus orgu tagasi.

Kui ta järgmisel päeval jälle sinna läks, nägi ta, et väikene mägi-kits on endiselt kohal. Nüüd ei suanud enam miski Luzit pidada. Ta kinnitas suusarihmad ja alustas tõusu, et laviinist ülevalt poolt mööduda. Jõudnud kohale, vabastas ta ennast suuskadest, võttis ühe suusakepi tasakaalu hoidmiseks kätte ja üritas leida kohta, kust mägi-kits tema tulekul suurte hüpetega põgenenud oli.

Mäerinnak oli järsk ja ohtlik. Äkki vajus üks jalg auku ja ta kukkus näoli. „Lollus!“ lip-sas tal tahtmatult suust. Ta tõmbas jala välja ja uuris salakavalat lõksu. Lume all olid tüved ristipõiki üksteisest üle ning olid ilmselt tühiku moodustanud.

Luzi torkas suusakepi auku. See läks üsna sügavale. Aga siis, mis see ometi oli? Tema suusakepp liigutas end äkki metsikult edasi-tagasi. Oli raske seda peos hoida. „Seal sa siis oledki! Ja veel täiesti elus,“ mõtles Luzi.

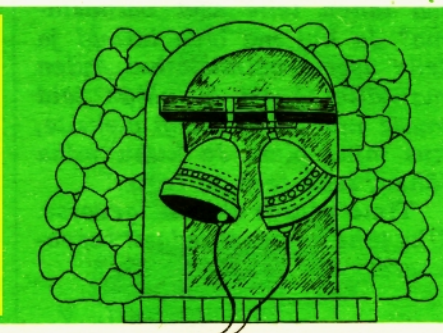
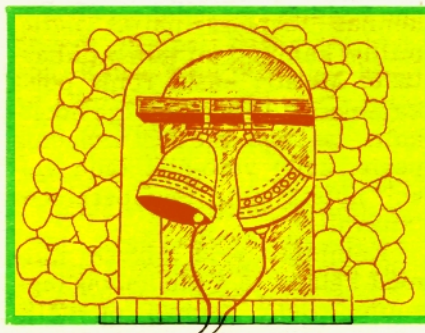
Oma tugevate sarvedega tagus mägi-kits suusakeppi. Valvur imestas, et tal veel nii palju jõudu jätkus, kuigi loom oli kolm päeva ilma toiduta olnud. „Kui mul vaid labidas oleks ...“ arutles Luzi endamisi. „Ehk saab ka suusaga, proovin õige.“

Ta hakkas põiki üle mäekülje tunnelit kaevama. Oli väsitav. Lõpuks andis lumemüür järele ja suusk libises tühikusse. Luzi suurendas auku veelgi ja eemaldus siis.

Ta lausus: „Uks on avatud, välja pead tulema ise.“ Luzi teadis, et kitseema ei taha tulla siis, kui inimene on läheduses. Ta lahkus. Üleval mäeveerel olles pööras ta pikksilma ja nägi kuidas mägi-kits koos tallega üle laviini hüppasid ja kadusid.

Ka teile, armsad lapsed, on uks avatud, aga tulema peate ise. Jeesus avas meile ukse, mis viib Taevase Isa juurde. See uks on avatud igaühel, kes tulla tahab. Aga tulema pead ise.

Heidi Schilling
Tõlkinud Ellen Uuk

„SEE ON MIND ALATI IMESTAMA PANNUD,“ ütles Timo ja haigutas, „et just aasta vahetusel mõtlevad kõik, kuidas järgmist aastat paremini elada. Tulevik on ju alati uus, olgu siis uus aasta või mitte.“

Kell lähenes juba poolele ööle ja kogu pere istus kamina ümber. Kaminatuli loitis ja tõi tупpa koduse hubasuse. Nad olid otsustanud veeta aastavahtuse suveonnist keset looduse vaikust ja rahu.

„Tõsi see on,“ vastas isa, „tundub, et aasta vahetumisel mõtlevad kõik, mida sai valesti tehtud. Ning siis antaksegi uue aasta töotusi.“

„Mida keegi kunagi ei täida,“ jätkas Tiina kohe isa lauset.

„Või siiski — mõned peavad,“ lausus isa uhkelt häält väristades. „Mäletate, kui ma eelmise aasta lõppedes lubasin kaalust kümme kilo maha võtta?“ Isa patsutas rahulolevalt oma kõhule, „ega siin palju enam pungitagi.“

Ema naeratas ja noogutas. „Isal õnnestus oma lubadust küll kenasti pidada, või mis?“ ütles ta.

„Vaadake, mis nägu isal on,“ torkas Timo, „ta oskab ka uhkustada!“

Isa naeratas. „Selle üle võib ehk pisut uhke ollagi,“ ütles ta ja tõsines, „kuid uhkus käib üldiselt languse eel, nii nagu Piibel tabavalt teatab. Mul tuleb uus lubadus anda. See on: üritan tuleval aastal oma parimate võimaluste kohaselt kehakaalu vaos hoida.“

„Varsti on meil uus, elamata ja puutumata aasta,“ ütles ema mõtlikult kaminasse vaadates. „Keegi ei tea, mida see kaasa toob, kuid üks on alati kin-

del: Taevane Isa peab oma töotusi sellelgi aastal. Tema ei peta iialgi, mitte iialgi.“

„See on suurepärane,“ ütles Timo. „Mina õigupoolest ei tee mingit uusaastalubadust, vaid vaatan, kuidas Taevane Isa oma töotusi peab. See on küllalt tõsine ettevõtmine ühe poisiga, või mis?“

„See on tõsi,“ nõustus isa ja võttis oma Piibli. „Lugegem nüüd uue aasta alates Jeesuse enda sõnu, julgustavaid ja sõbralikke sõnu. Juhtugu tuleval aastal mis tahes, meil ei ole midagi karta, sest Jeesuse töotused kehtivad viimase kui ühe päeva jaoks.“

„Koos Jeesusega on uus aasta uus puhas võimalus,“ lisas ema ja silistas Tiina juukseid.

Isa leidis, mida Piiblist otsis. Tuli kaminas praksatas ja väljast kuuldus tuule kohinat. Tiina vaatas kella. „Just nüüd läheme uude aastasse! Head uut aastat!“

„Head ja õnnistatud uut aastat kogu perele!“ ütles isa pidulikult. „Ja nüüd Jeesuse tervitus algavaks aastaks.“

Isa hakkas rahulikult häälle lugema:

„Teie süda ärgu ehmu! Uskuge Jumalasse ja uskuge minusse. Minu Isa majas on palju eluasemeid. Kui see nii ei oleks, kas ma oleksin teile ütelnud: ma lähen teile aset valmistama? Ja kui ma olen läinud ja teile aseme valmistanud, tulen ma jälle tagasi ja võtan teid enese juurde, et teiegi oleksite, kus mina olen. Ja kuhu mina lähen, seda teed te teate.“

Timo vaatas aknast taevasse. Üks täht langes toredasti taeva-kaarel.

Tõlkinud L. V.

Ära saada

Ville oli kõigest kaheteistkümne-aastane, kuid ta töötas kaminapuhastajana. Ta oli väikest kasvu, kuid tugev, tööarmastaja ja heasüdamlik poiss.

Tema vanemad surid. Ta jäi vanaemaga, kes oli juba väga vana ja nõrga tervisega. Vanaema teenis pisut raha elamiseks sellega, et müüs omatehtud mänguasju.

Ville tööandjat peeti terves linnas esmaklassiliseks meistriks ja ta oli jõukas mees, kuid väga julm. Väikesele orvule maksis ta tema musta töö eest tühiseid krosse.

Ville elas koos vanaemaga väikeses katusekambris. Nende toit oli väga kehv. Ja ometi ootasid raskemad päevad alles ees.

Saabus sügis. Vanaema haigestus ja ei saanud enam mänguasju teha ning neid müüa. Nüüd elatusid nad mõlemad Ville kassinast teenistusest. Mõõdukas kuu ja majaperemees nõudis üüriraha. Nad ei suutnud seda maksta. Peremees ähvardas nad tänavale tõsta. Ville aga teenis nii vähe, et vaevalt jätkus toiduks.

Esimene november oli üüri tasumise viimane tähtaeg. „Pidage seda silmas, et ma ei kavatse rohkem oodata,“ oli peremees öelnud.

Suure kurbusega läks Ville tööle. Täna pidi ta vanaaegses jõukas lossis kaminaid puhastama. Ta tegi seda harilikult paar korda aastas. Poisil oli hea meel sinna minna, sest kokk andis alati pärast töö lõppu maiustusi, mida poiss koju viis ja siis koos vanaemaga sõi. Ka armastas ta vaadelda ilusaid tube, mis olid sisustatud kauni mööbli, piltide, vaipade ja peeglitega. Aga täna oli Ville nii kurb, et kõik see toredus ei huvitanud teda. Noruspäi käis ta peremehe järel ja kuldtikandiga ülikonnas toapoiss näitas neile, millist kaminat on tarvis puhastada. Meistri käsul ronis poiss kaminasse. Ta töötas väga hoolikalt. Ise aga mõtles vanaema peale, kelle võib-olla täna viskab halastamatu majaperemees tänavale.

Kaminast said alguse mitmed käigud ja Ville kaotas õige suuna. Selle asemel et välja

meid kiusatusse

jõuda saali, kus meister teda ootas, ronis ta välja teisest kaminast ja sattus lossi perenaise tuppa. Ville ehmatas väga, kui leidis end kaunist roosast toast, mis oli sisustatud valge mööbli-ga. Seinal rippusid ilusad pildid, kullakarvalises puuris kii-kus mingisugune punakasrohe-line lind. Niisugust lindu pol-nud poiss veel kunagi näinud ja ta ei teadnud, et see on papagoi. Hiigelsuur peegel seisis tema ees ja ta nägi end täies pikkus-es. Ta oli tahmast must nagu neeger. Ville pilk peatus kirju-tuslaual. Seal oli mitmesuguste paberite keskel kuldraha. Terve hunnik kuldraha. Ta polnud kunagi oma peos kuldraha hoid-nud, kuigi peremehel oli ta neid näinud. Poiss taipas, et see oli terve rikkus ja õnn. Ühest selli-sest mündist oleks jätkunud paljudeks kuudeks. Siis oleks piinaval puudusel lõpp. Villel tuli tahtmine ühte münti võtta ja kamina kaudu põgeneda. Kellelegi ei tule pähe, et ta siin toas on käinud. Ja vanaema võib siis rahulikult oma korter-isse jääda. Ta astus kiiresti laua juurde. Väikesed mustad sõrmed puudutasid juba raha ...

Kuid samas ta peatus. Tema sil-me ette ilmus armas vanaema ja talle meenus „Meie Isa“ pal-ve. Nad lugesid seda koos igal õhtul. Eriti selgelt aga meenu-sid sõnad: „Ja ära saada meid kiusatusse ...“

„Ja ära saada meid kiusatus-se, vaid päästa meid kurjast,“ lausus poiss kuuldavalt ja tõm-bas oma musta käe tagasi, otse-kui oleks teda tuli kõrvetanud.

„Miks oled sa nii kurb, pois-ke?“ kostis ta selja tagant sõbra-lik hää. Ville nägi perenaist enda poole tulemas. Praakil ukse vahelt oli naine poissi jäl-ginud ja ka ta sõnu kuulnud. Ta sai aru, et see oli aus poiss.

Algul Ville kokkus hirmsas-ti, kuid et naine rääkis sõbrali-kult ja ei teinud ühtegi ettehei-det, siis jutustas poiss talle oma raskest olukorrast, vanaema haigusest ja sellest, et peremees ähvardab neid tänavale saata. Ka sellest, kuidas meister teda ülekohtuselt kohtleb.

Lossi perenaine lubas Villet aidata ja ta pidas oma sõna. Ta hoolitses selle eest, et nad vana-emaga said endale uue ilusa toa, ja Ville sai tööle teise meistri juurde, kes oli sõbralik ning tasus töö eest õiglaselt.

Poiss kasvas suureks ja sai meistriks omal alal. Kunagi ei unustanud ta neid sõnu, mis päästsid ta patu teelt: „Ära saada meid kiusatusse, vaid päästa meid kurjast.“

MÕISTATA, KELLEST VÕI MILLEST ON JUTTU

1. Inimesed vaatasid mind ja jäid elama. 4. Moos. 21, 4—9.
2. Taaniel veetis öö meie juur-es, kuid me ei puutunud teda. Taan. 6, 22.
3. Minu nahk pettis Iisakit arvama, et Jakob on Eesav. 1. Moos. 27, 16—29.
4. Meid hoidma saadetud mees oli nii näljane, et sõi meie toidu. Luuka 15, 16.
5. Simson löi maha tuhat meest minu lõualuuga. Kohtum. 15, 15—16.
6. Nälja ajal kandsime meie Kriti jõe äärde Eelijale toitu. 1. Kun. 17, 2—6.
7. Minu vennad müüsid mind kaupmeestele kõi-gest kahekümne hõbetüki eest. 1. Moos. 37, 25—28.
8. Mooses löi mind kepiga ja minust hakkas vett voola-ma. 2. Moos. 17, 5—6.
9. Eesav hoolis minust nii palju, et müüs minu pä-rast oma esmasünnioiguse. 1. Moos. 25, 33—34.
10. Joona elas kolm päeva minu kõhus. Matt. 12, 40.

Need küsimused koostasid teile Põltsamaa noored.

Vastused, aga ka oma ju-tud ja luuletused saada aad-ressil 202 400 TARTU, SIRE-LI 3, „SILMATERALE“.

Teefe (4-aastane)

TEEFE

KIRJANURK

Jõulukella helin
siin kaigub üle maa.
Nüüd sõidab läbi valge metsa
jõulutaadi saan.

Sätendavad metsad, põllud,
kuuseladvad ka —
jõuluöö on pannud
kõik nad särama.

Laste laulud, rõõmsad pilgud
toovad rõõmu kõigile.
Jõulurõõm on kõige parem
kõigist teistest rõõmudest.

Angelika (13-aastane)

Ma ei ole unustanud, et aasta tagasi laulsite lapsukesest ema põlvedel, laulsite Joosepist, kes ustavalt väikese und valvab. Mäletan väga hästi, et lugesite õnnelikust karjastest õitsitule ümber ja tähest, mis kutsuvalt tuikles Petlema öös.

On kombeks lasta Jeesus-lapsukesel igal aastal uuesti sündida. Ja mitte ainult lastes! Mõnigi elukogenud inimene sirutab käe, leiab seismisest tuhmi võtme, keerab tarbetuna tundunud ukse lukust lahti ja — valgus, mis kunagi muutis koduks loomade ulualuse, toob ammuigatsetud rahu, rõõmu ja kindlusetunde.

Vaadake, mis on aastaga juhtunud! Teie või teie tuttavate kodus mullu samal ajal kägisenud piimalõhmaline pambuke on temale kord-korralt avanema maailma oma mõlemasse pihku haaranud. Kodulastest on koolilapsi saanud, plikad lausa üleöö neidudeks hakanud, poisivolaskid annavad pisitasa mehe mõõdu välja. Sinu õde või vend lükkab täna päris-päris uue inimesenatukesega lastitud vankrikest.

Elu on nagu kalender, millest lehti ära ei tõmmata. Sinna kleebitakse neid juurde, ikka ükshaaval, leht lehe järel, päevast päeva.

Aasta tagasi Sinu südamesse sündinud Õnnistegija on Sinu seltsis aasta võrra vanemaks saanud. Ära sunni teda mähkmetesse tagasi! Luba tal koos Sinuga sirguda, astuda kõigisse Sinu päevadesse.

Täna on "Silmatera" sünnipäev, aga vanemaks ta ei saanud. Vanemaks saamise õiguse loovutab ta meelsasti Sulle. Loovutab, et aastate möödudes olla Sinu lastele eakaaslaseks. Onu K. E.

